

viist til nogle Høiesteretsdomme, som gjøre dette klart, idet Documenter, der ere indrettede, saaledes som jeg forudsætter, ere blevne betragtede som hjemlende, hvad der her er omtalt; dette bliver endnu klarere, naar selve Documentet indeholder, at Varerne ikke maa udeliveredes til Andre end den, som har Documentet i hænde. I § 5 siges, at Oplagsbeviserne kunne overdrages ved Endossement. Dette er en virkelig Begunstigelse, idet Stempelobligationen ikke tillader dette, men idet jeg senere skal komme til at berøre, hvad der vedkommer Stempelobligationen, skal jeg gjøre opmærksom paa, at denne Begunstigelse ikke er saa betydelig, som det kunde synes. Indholdet af § 6 er ligeledes i det Væsentlige et saadant, at det kunde vedtages mellem Parterne og være gyldigt ligeoverfor hver Trediemand, naar det indføres i selve Beviset. Imidlertid gjælder dette dog ikke om det sidste Punctum, hvori der staaer: „Det Samme gjælder om thinglæste Forsølgninger, som ere overgaaede Ihændehaveren af Oplagsbeviset“; dette er en virkelig Begunstigelse. Men jeg vil ved denne Leilighed tillade mig at berøre, at der er en almindelig Trang til at begrænse Virkningen af thinglæste Domme, Forlig og Arvester, saaledes at de ikke stæde Omfætningen; det har navnlig allerede i længere Tid været under Overveielse at faae en Lov, som sikrede Laaneinstituter imod, at de komme til at lide ved saadanne Forsølgninger, naar de modtage Documenter til Pant, og jeg troer virkelig, at der er Trang til en saadan Lov. Hvad der her seer, kan imidlertid i alt Fald ikke sikre Oplagshuset i denne Henseende, thi det gaaer kun ud paa, at Oplagsbeviset ikke skal kunne afficeres af en saadan Forsølgning, men det gaaer ikke ud paa at sikre Oplagshuset selv imod, at Varer, som ere indleverede af en Mand, hvem der er overgaaet thinglæst Dom eller Forlig, blive reclamerede af hans Creditorer. Dette kan ikke forebygges ved Bestemmelsen, men det kan dog være af stor Vigtighed for Oplagshuset at sikre sig derimod. Ligesaa lidt

kan Oplagshuset sikke sig mod, at der i samme henlægges stjaalne Koster eller andet saadant uhjemlet Gods, men denne Fare vil vistnok være mindre. I § 7 tales om Assurance. Denne Bestemmelse troer jeg er vigtig; thi hvorledes der skal forholdes med Assurance-summen, maa beroe paa Vedtægterne mellem Assurandøren og den Forsikrede, og der er i den Henseende meget forskellige Vilkaar. Mange Assurandører forlange Policen udeliveredet og erklære, at de udbetale Assurance-summen til enhver Ihændehaver, der leverer dem Policen i qvitteret Stand tilbage; andre Assurandører erklære, at de ikke ville have med Andre at gjøre end den, der har forfikkret Varerne hos dem, indtil det er opgjort, hvor stor Erstatningen er. Denne Paragraph foresætter rimeligviis, at Oplagshuset selv sikker Varerne og sørger for Forsikringen, og dette er ogsaa Noget, som gjerne kan skee; men saa høver det ikke hjemme her, men i Vedtægterne. Saaledes som det staaer her, forekommer det mig urigtigt, og det er heller ikke nogen Begunstigelse for Oplagshuse; det staaer ikke i vor Magt her at gennemføre dette Forhold. — Det er dernæst sagt, at Oplagsbeviser ere stempelpligtige i Overensstemmelse med de i Loven om Brugen af Stempelpapir om Brevler indeholdte Bestemmelser. Det seer i Loven ud, som om dette var en Begunstigelse, og det er det ganske vist ogsaa i Ideels; men jeg maa dog erindre om, at Oplagsbeviser egentlig ere Forvaringscontracter, hvilke i Stempeloven behandles ligesom Gjældsbeviser, men dog saaledes, at naar Bederlaget ikke er 100 Rbd., ere de ganske stempelefrie. Det vil nu meget ofte være Tilfældet, at det Bederlag, der skal hedes Oplagshuset for Bevaringen, ikke vil løbe op til 100 Rbd., i alt Fald naar der ikke er Tale om noget langt Tidsrum, og det vil desuden være let at dele de oplagte Varer i saadanne Quantiteter, at man saaer endogsaa større Bømpelse, end her er tilfattet. Det er vel ganske vist, at Endossement da ikke kan finde Sted, men da Bekost-